

A Negyvenedik Vers Rejtett Története – Tizenkilencedik Szám

A második jaj — Hatodik rész

Jeff Pippenger

2026-07-20

Dániel és a Jelenések könyve kiegészítik egymást, vagyis együtt válnak teljessé.

„A Jelenések könyvében a Biblia minden könyve találkozik és végződik. Itt található Dániel könyvének kiegészítése.” Az apostolok cselekedetei, 585.

A bibliai prófécia királyságainak kell a próféciát tanulmányozó figyelmének középpontjában állniuk, mert főként ott tárul elénk az utolsó napok külső történelme.

„Sokkal jobb Isten Igéjének világosságában megtanulni azokat az okokat, amelyek a királyságok felemelkedését és bukását irányítják. A fiatalság tanulmányozza e feljegyzéseket, és lássa meg, miként fonódott össze a nemzetek valódi jóléte az isteni elvek elfogadásával. Tanulmányozza a nagy reformmozgalmak történetét, és lássa meg, hogy ezek az elvek, noha megvetették és gyűlölték őket, képviselőiket pedig tömlöcbe és vérpadra juttatták, éppen ezen áldozatok által milyen gyakran diadalmaskodtak.” Education, 238.

A szent történelmek — akár a „nagy reformmozgalmakról”, akár a „királyságok felemelkedéséről és bukásáról” van szó — Isten Igéjében élet-halál kérdését jelentik. Pál a második thesszalonikai levél második fejezetében feljegyezte, hogy azok, akik nem szeretik az igazságot, és akik ezt követően erős tévelygést kapnak, azért jutnak erre, mert úgy döntöttek, hogy elutasítják azt az üzenetet, amelyet Pál az adott szakaszban azonosított. A szakasz azonosítja a pogány Róma és a pápai Róma közötti kapcsolatot, amely egyúttal Pergamos és Thiatira kapcsolata, és ugyanígy a vas és az agyag kapcsolata, valamint a sárkány és a pápaság közötti kapcsolat is. A pápai Róma felemelkedése, amelyet Thiatira jelképez, és a pogány Róma bukása, amelyet Pergamos jelképez, olyan igazság, amelyet azok, akik erős tévelygést kapnak, gyűlölnek.

A millerita történelemben a milleriták és a protestánsok közötti vita, amely felkerült az 1843-as úttörő táblázatra, arról szólt, hogy Dániel tizenegyedik fejezete tizenegyedik versében mely történelmi hatalom jelenik meg mint „a te néped rablói”. Vajon a rablók a pogány Róma felemelkedését jelentették, amint a milleriták állították, vagy a Szeleukidák bukását, amint a protestánsok vélték?

„Minden nemzet, amely fellépett a cselekvés színpadára, megengedett, hogy elfoglalja helyét a földön, hogy meglátsszék, vajon betölti-e „az Órálló és a Szent” szándékát. A prófécia nyomon követte a világ nagy birodalmainak felemelkedését és bukását — Babilonét, Médó-Perzsiáét, Görögországét és Rómaét. Mindegyikkel, miként a kisebb hatalmú nemzetekkel is, a történelem megismételte önmagát. Mindegyiknek megvolt a próbaideje, mindegyik elbukott, dicsősége elhalványult, hatalma eltávozott, és helyét más foglalta el...”

„A nemzetek felemelkedéséből és bukásából, amint azt a Szentírás lapjai világossá teszik, meg kell tanulniuk, milyen értéktelen a pusztán külső és világi dicsőség. Babilon, minden hatalmával és pompájával együtt, amelyhez hasonlót világunk azóta sem látott, — olyan hatalom és pompa, amely az akkori emberek szemében oly szilárdnak és maradandónak tűnt, — milyen teljesen elmúlt! Mint „a mező virága”, elenyészett. Így vész el mindaz, aminek nem Isten az alapja. Egyedül az maradhat fenn, ami az Ő szándékával kapcsolódik össze és az Ő jellemét fejezi ki. Az Ő alapelvei az egyedül szilárd dolgok, amelyeket világunk ismer.”
Education, 177, 184.

A bibliai történelem az a látás, amelyről Salamon azt mondta, hogy ahol nincs, ott elvész a nép. A milleriták felismerték és hirdették a Jelenések könyve kilencedik fejezetének ötödik és tizedik versében „öt hónapként” ábrázolt százötven évet, de nem ástak mélyre a Jelenések könyve kilencedik fejezetében ábrázolt történelem feltárásában. Helyesen azonosították a tizedik vers öt hónapját, de nyilvánvalóan úgy vélték, hogy mivel az ötödik és a tizedik vers egyaránt tartalmazza az „öt hónap” kifejezést, az csupán a mindkét versben ábrázolt gyötrelem próféciájának hangsúlyozására szolgál. Most már könnyen kimutatható, hogy amikor az ötödik vers „öt hónapot” említ, az százötven évet jelképez, amely Mohamed halálával, 632-ben kezdődött, és 782-ben, Irén bizánci, vagyis kelet-római császárnő megaláztatásával ért véget.

Az úttörők helyesen alkalmazták a tizedik verset a nikomédiai csatára, 1299. július 27-ére, mint a százötven év kezdetére, amely Konstantinápolyban uralkodó utolsó Konstantin megaláztatásával zárult 1449. július 27-én. Sort sorra halmozva egy százötven éves időszak azonosítja a világméretű iszlámot, amint azt mind az első jaj, Arábia iszlámja, mind a második jaj, Törökország iszlámja képviseli. Az az iszlám, amely együtt alázta meg mind a császárt, mind a császárnőt, a világméretű iszlámot azonosítja mint egy olyan királyság meghódítóját, amely egy asszonyból áll, akit Iréne képvisel, és egy férfiból, akit az utolsó Konstantin képvisel.

Az Irene megaláztatásával végződő százötven év során Arábia iszlámja megszerzi Bizánc területének, illetve fennhatósági övezetének irányítását, Irenét pedig oly megalázott helyzetben hagyja, hogy kénytelen volt három éven át adót fizetni, egyéb sarcok mellett. Amikor az utolsó Konstantin megaláztatása bekövetkezett, az egy négyéves időszak kezdetét jelezte, amely ostrommal és Kelet-Róma fővárosának megdöntésével ér véget. Mindkét esetben az iszlámról volt szó: Irene esetében az arab iszlámról, az utolsó Konstantin esetében pedig a török iszlámról. Az utolsó napokban a világszintű iszlám, amint azt az arab és a török iszlám két tanúja képviseli, melyek az első és a második jajban kerülnek bemutatásra, először a területet, majd a fővárost fogja elfoglalni. A Kelet-Róma Konstantinja által jelképezett végidőbeli politikai entitás jelképes házasságban áll a Kelet-Róma Ireneje által jelképezett végidőbeli vallási entitással. A politikai és vallási entitás kifejezést azért használok, hogy érzékeltessem: a fenevad képe jelképe először az Egyesült Államokban, majd a világban jelenik meg. A fenevad képe Konstantin és Irene jelképes házassága, akik mindketten megaláztatást szenvednek el azáltal, hogy elveszítik területüket és fővárosukat.

Házasságuk a két történet összehangolása által azonosítható, és előképezte azt a Constantia és Licinius közötti házasság Kr. u. 313-ban, amikor életbe lépett a milánói ediktum, a szimbolikus

szmirnai egyház véget ért, és a szimbolikus pergamoni egyház megkezdődött. Azok, akikről Pál azt mondja, hogy erős tévelygést kapnak, nem hajlandók felismerni Pál figyelmeztető üzenetét, amely magában foglalja az elszakadást, mielőtt a bűn embere megjelenik. Az elszakadás Pergamon történetében következik be, és a bűn embere 538-ban nyilatkozott meg, ekkor pedig megkezdődött a thiatirai egyház.

Senki semmiféle módon meg ne tévesszen titeket: mert az a nap addig nem jön el, míg nem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelem fia; aki ellene veti magát, és fölébe emeli magát mindannak, amit Istennek neveznek, vagy amit imádnak; annyira, hogy mint Isten beül az Isten templomába, azt mutogatva magáról, hogy ő Isten. 2 Thessalonika 2:3, 4.

Kelet-Róma történelme két tanúbizonyságát adja annak a prófétai igazságnak, amely Kelet-Róma és Nyugat-Róma jelképes kapcsolatában is megjelenik. Ebben a kapcsolatban Nyugat-Róma az egyház, Kelet-Róma pedig az állam. Róma az egyház és az állam egyesülése, miként azt Dániel második fejezetében a vas és az agyag jelképezi.

Annak egyik oka, amiért meggyőzően látható, hogy az utolsó napokban a világméretű iszlám egy egyház és állam egyesüléseként ábrázolt hatalom ellen támad, elfoglalva annak területét és fővárosát, a Jelenések kilencedik fejezetének szent történelméből származó két másik tanúvallomás által nyer megerősítést. Oszmán 1299. július 27-én meghódította Nikomédia területét, majd két évvel később, 1301-ben meghódította Nicea területét is. Fia 1331-ben meghódította Nicea fővárosát, és ugyanaz a fiú egy négyéves ostrom során, amely 1337-ben ért véget, Nikomédia fővárosát is meghódította. Az úttörők 1299. július 27-ét Oszmánal jelölték meg, de soha nem tekintettek a következő csatára, a niceai csatára úgy, mint az Oszmán Birodalom megalapításához vezető történelmi második lépésre. 1299. július 27. több lépés közül az első volt a vasárnaptörvény eléréséhez. A török iszlám első két lépése egy olyan prófécia kezdetét jelölte meg, amely 1449-ben ért véget, majd ismét 1840-ben, majd ismét 9/11-kor, és azután ismét 2023. december 31-én.

E két lépés közül az első nemcsak a százötven év kezdetét jelölte meg, hanem a harmincnyolc év kezdetét is. Az Osman által Nikomédia területének elfoglalásával kezdődött, és harmincnyolc évvel később ért véget, amikor Osman fia egy négyéves ostrom végén, 1337-ben elfoglalta Nikomédia fővárosát. A harmincnyolcas szám a „felemelkedést” jelképezi, és Osman területfoglalásának kezdeti lépése a török iszlám felemelkedését jelölte. Abban az első, harmincnyolc éves lépésben egy „négy évig tartó” ostrom jelöli a lezárást. A százötven év utolsó lépésénél a megaláztatás bekövetkezik, és négy évvel később, 1453-ban, Kelet-Róma fővárosát elfoglalják.

Akár az oszmán törökök voltak 1453-ban, akár Oszmán fia, aki 1337-ben Nikomédiát és 1331-ben Nikaiát is elfoglalta, mindhárom esetben az adott főváros a történelem valamely szakaszában Kelet-Róma fővárosaként szolgált. Mindhárom vonal Kelet-Róma meghódítását azonosítja. E három vonal mindegyike azt azonosítja, hogy az iszlám először Kelet-Róma területét, majd azt követően annak fővárosát hódította meg. Mindhárom főváros neve azonos a terület nevével. A

három vonal mindegyikének megvannak a maga elkülönülő alfa- és ómega-történelmi alakjai. Miközben az uralkodó és az uralkodóné iszlám általi megalázásával azonosítják az egyház és állam kapcsolatát, a prófétai megaláztatás összekapcsolja vonalaikat Nyugat-Rómával, amelyet Nagy Konstantin szintén megalázott, amikor 330-ban Konstantinápolyt választotta Róma városa helyett. Nyugat-Róma végső megaláztatása 476-ban következett be az utolsó császárral, és attól fogva gyors hanyatlása tovább folytatódott.

Nyugat-Róma Kelet-Rómához viszonyítva az egyház volt; a kelet az állam. Megaláztatás kezdetben 330-ban, azután megaláztatás 476-ban, majd 782-ben, és ismét 1449-ben. A megaláztatás vonala, amely egy királyság megosztásával kezdődött, majd 476-ban azzal a megaláztatással folytatódott, hogy elvesztette a császárt, s ennél fogva a birodalmat is, amit csak tovább követett az iszlám, amely előbb 782-ben a kelet területére, majd 1453-ban a kelet fővárosára hozott megaláztatást.

A bibliai prófécia iszlámja napvilágra hozza mind a keleti, mind a nyugati Róma vonalát, és az a világosság, amelyet az iszlám ma feltár, összhangban áll ugyan azzal az alapvető világossággal, amelyet az iszlám jelentett a millerita úttörők számára, de messze túl is halad azon. Az a próbaidő, amely 2024-ben azzal kezdődött, hogy kik „a te néped erőszakos fiai, akik beteljesítik a látomást”, a próbaidőszak alfája volt; és most, a próbaidőszak végén, a Jelenések 9. fejezetének iszlám tárgyköréből származó világosság a nyugati és a keleti Róma olyan tanúbizonyságait adja hozzá, amelyeket ezekig a mostani végső napokig soha nem vizsgáltak meg.

Az iszlám prófétai vonalai, amint a kilencedik–tizenegyedik fejezetekben megjelennek, összekapcsolják a Dániel 11. fejezetének 10–16. verseiben található történelmi vonalakat azáltal, hogy olyan bizonyágtételeket tárnak elénk, amelyek kapcsolódnak az e cikkekben már tárgyalt vonalakhoz. Ám az iszlám felemelkedésének prófétai szemléltetésén belül benne foglaltatik mind a millerita mozgalom, mind a száznegyvennégyezer mozgalmának felemelkedése. A Jelenések 9. időprófeciáin belül, azok szerves részeként szilárdan elhelyezett két négyéves időszak tanúskodik az 1840-től 1844-ig terjedő négy évről. 1844-ben többé nincs prófétai idő, ezért a jelképes négyéves időszakot prófétai jellemzői határozzák meg, nem az idő. Az első négyéves időszak azt azonosítja, amikor az iszlám 1337-ben meghódította Nikomédiát, a korábbi kelet-római fővárost, harmincnégy évvel azután, hogy apja meghódította a területet. A második négy év a keleti Róma politikai és vallási uralkodóinak 1449-ben bekövetkezett megaláztatását azonosítja, amelyet az iszlám idézett elő, a harmadik négy év pedig Isten hatalmának dicsőséges megnyilvánulását azonosítja, amikor a földet dicsőségével beragyogó angyal 1840. augusztus 11-én alászállt.

Az első és második angyal millerita története összhangban áll a harmadik angyal történetével a száznegyvennégyezer elpecsételése idején. Ez a végső elpecsételési munka a bűn eltörlése; ez az istenség és az emberiség egyesülése, és egy olyan háború idején megy végbe, amelyet az iszlám hoz el.

És megnyitotta a mélység kútját; és füst szállt fel a kútból, mint egy nagy kemence füstje; és elsötétedett a nap és a levegő a kút füstjétől. És a füstből sáskák jöttek elő a földre; és adatott nekik hatalom, amiképpen a föld skorpióinak van hatalmuk. És megparancsoltatott nekik, hogy

ne irtsanak a föld fűvének, sem semmi zöldellőnek, sem semmi fának; hanem csak azoknak az embereknek, akiknek homlokán nincs az Isten pecsétje. Jelenések 9:2–4.

Minden prófécia tökéletes beteljesedése az utolsó napokban van, ezért ez a szakasz a százhuszonnégyezer elpecsételését azonosítja. Az iszlámról szóló prófécia a Jelenések kilencedik fejezetében azt a történelmi kulcsot adja meg, amely összefogja annak a hatalomnak a legteljesebb szemléltetését, amely a látomást megalapozza, mégpedig abban a történelemben, amely 1840. augusztus 11-én tetőzött, amikor az iszlám megfékeztetett. Ettől a ponttól a Jelenések 9 bizonyágtétele átnyúlt a tizedik fejezetbe, valamint az első és a második angyal történetébe. Azután a tizenegyedik fejezetben a harmadik jaj hirtelen megérkezik a vasárnapi törvénnyel, amikor a harmadik angyal hangos kiáltása elkezdődik. A kilencedik fejezet az iszlám kulcsa a Dániel és a Jelenések könyvében bemutatott királyságok felemelkedésének és bukásának elrendezésében. A tizedik és a tizenegyedik fejezet a százhuszonnégyezer bölcs szűz tapasztalatát azonosítja. A kilencedik fejezet azonosítja azt a jelképet, amely megalapozza a külső látomást, a tizedik és a tizenegyedik fejezet pedig azonosítja azt a belső látomást, amely a Bárány követésével kapcsolatos a Szentek Szentjébe.

A jelenések könyve tizedik fejezete Krisztust mint azt a hatalmas angyalt tárja elénk, aki nyitott kis könyvvel száll alá. Ez az esemény 1840. augusztus 11-én teljesedett be, a Jelenések könyve kilencedik fejezetének azon próféciája végén, amely háromszázkilencvenegy évet és tizenöt napot jelöl meg. A Jelenések könyve tizedik fejezete az ezt követő történelmet azonosítja egészen addig, amíg az üzenet keserűvé lett János gyomrában 1844. október 22-én. Az 1840-től 1844-ig terjedő négy év az első angyal eljövételével kezdődik és a harmadik angyal eljövételével végződik. Ezt a négy évet, amely 1840. augusztus 11-ének beteljesedését követte, előképezte a négy év 1449. július 27-étől 1453-ig, a háromszázkilencvenegy év és tizenöt nap kezdetén. Mindkét négyéves időszak egybeesik Nikomédia ostromának négy évével, 1333-tól 1337-ig. Jelképesen Kelet-Rómát háromszor hódította meg az iszlám. Először Nicea ostrománál 1331-ben, azután Nikomédia négyéves ostrománál 1337-ben, végül Konstantinápoly ostrománál 1453-ban.

Diocletianus jogilag 393-ban osztotta ketté Rómát keletre és nyugatra, Konstantin pedig prófétai értelemben 330-ban osztotta ketté Rómát keletre és nyugatra. 395-ben, I. Theodosius császár halálakor a birodalom formálisan és véglegesen kettéoszlott, mivel a keleti és a nyugati részt két fiára hagyta. A katolikus egyház 1054-ben, a „nagy egyházszakadás” idején oszlott keletre és nyugatra. A megosztottság fokozatos volt, miként az azt követő hanyatlás is. Ez a megosztottság mind a mai napig fennáll. Ettől az időponttól számított ötven éven belül a nyugati egyház Rómában megkezdte az iszlám elleni keresztes háborúk hozzávetőleg kétszáz éves időszakát. A nyugati Róma akkor bukott el, amikor 476-ban elveszítette utolsó császárárt. A keleti Róma 1453-ban bukott el. A pápai Róma 1798-ban bukott el. A pogány Róma 393-ban, 330-ban és 395-ben oszlott keletre és nyugatra. A pápai Róma 1054-ben oszlott keletre és nyugatra. White testvér a királyságok felemelkedését és bukását Isten Igéje tanulmányozásának elsődleges viszonyítási pontjaként azonosítja.

A Jelenések könyvének kilencedik fejezetéből a történelem világosságára előhozott királyságok megerősítik azt az érvet, hogy a látomást Róma állapítja meg. Az iszlám és a száznegyvennégyezer

közötti prófétai kapcsolat bizonyítéka annak, hogy az éjféli kiáltás üzenetét, amelyet Krisztusnak számáron Jeruzsálembe való bevonulása előképezett, egy időprófécia ábrázolja, amely az első jaj idején kezdődött, a prófécia második részében, a második jajban folytatódott, és beteljesedésére abban a négyéves történelmi időszakban jutott, amikor az első és a második angyal millerita mozgalmá éppén ama prófécia beteljesedésével vette kezdetét. A prófécia a „harmincnyolc és két év” (1299 és 1301) év szimbólumával kezdődött, amely az iszlám felemelkedését jelezte, és a „harmincnyolc és két év” (1838 és 1840) szimbólumával zárult, amely a milleriták felemelkedését jelezte.

1844-ben, a milleriták négyéves időszakának lezárultakor, amelyet előképezett az 1333-tól 1337-ig tartó ostrom, valamint az 1449-től az 1453-as ostromig terjedő időszak, a prófétai időt többé nem kellett alkalmazni. A százhuszonnégyezer zászlajának felemelése közvetlen kapcsolatban áll azzal a próféciaával, amelyben az iszlám felemeltetik.

Júda, téged dicsérnek majd testvéreid; kezed ellenségeid nyakán lesz; atyád fiai meghajolnak előtted. Júda oroszlánkölyök; a zsákmánytól feljöttél, fiam; lehajolt, leheveredett, mint az oroszlán és mint a vén oroszlán; ki meri őt felkelteni? A jogar nem távozik Júdától, sem a törvényhozó az ő lábai közül, míg el nem jön Siló; és őhöz gyülekeznek a népek. Szőlőtőhöz köti szamarának csikáját, és nemes vesszőhöz nőtény szamarának vemhét; ruháját borban mossza meg, és öltözetét a szőlő vérében: szemei veresek a bortól, és fogai fehérek a tejtől. 1Mózes 49:8–12.

A százhuszonnégyezer tökéletesen tükrözi Krisztus jellemét, Krisztus pedig más jelképes ábrázolások mellett „a választott szőlőtő”. Ismáelt az 1Mózes 16:12 „vad” emberként azonosítja.

És ő vad ember lesz; keze minden ember ellen lesz, és minden ember keze őellene; és valamennyi testvérenek színe előtt fog lakni.

A „vad”-nak fordított szó a vad arab számárra utal. Krisztus képviselői az utolsó napokban a vad arab számár üzenetén lovagolnak: azon a számáron, amelyen Krisztus bevonult Jeruzsálembe, azon a számáron, amely végül megszólalt, miután Bálám harmadszor is megütötte. Az az üzenet, amely 1840-ben felhatalmazta az első angyal üzenetét, nem ismerte fel a maga prófétai történelmében — éppén abban a prófétai történetben, ahol a mozgalmat felhatalmazó üzenet elhelyezkedett — a jelentős és fontos százötven éves próféciát. Nem látták meg ugyanabban az időpróféciaiban a két négyéves időszakot sem, amelyek előképezték 1840-től 1844-ig terjedő történelmet. Júda törzsének Oroszlánja most olyan világosságot tár fel a „régí ösvényekből”, amelyet korábban soha nem láttak, és ez a világosság összhangban van azzal a világossággal, amely 2023. december 31. óta tárul fel. Eloszlat minden kétséget afelől, hogy Nashville-t az iszlám sújtja-e. A világosság megvilágítja Róma jelképét, ezáltal omega kijelentéssé válik a te néped rablóiról szóló, 2024-es alfa vitában, és egyúttal omega jelképe is ugyanazon jelkép körüli érvelésnek a millerita történelemben. Azonosítja, hogy a Jelenések kilencedik fejezetének időpróféciaiban szereplő iszlám a külső üzenet a száznegyvennégyezer elpecsételési idejének belső történelme alatt. Ezt a tényt már egy ideje tanítjuk, de most már bemutatható egy olyan vonalon, amely a Jelenések kilencedik fejezetében kezdődik és a Jelenések tizenegyedik fejezetében végződik. Az iszlám időpróféciajához kapcsolódó harmadik négyéves időszak, amely 1840-től 1844-ig teljesedett be, a

száznegyvennégyezer elpecsételésének idejét szemlélteti. A Jelenések tizenegyedik fejezetének nagy földrengése által a száznegyvennégyezer zászlóként emeltetik fel.

Ezékiel harminchetedik fejezetében Isten népének sereggé való felemelése kétlépcsős folyamat, amelyet Ádám teremtése előképezett. Először Ádám formáltatott a föld porából, majd Krisztus belélehelte az élet leheletét. Ezékielnél az első prófécia megformálja a holttesteket, de azok még mindig holtak. Azután a négy szelet a testekre lehelik, és azok hatalmas sereggé támadnak fel. A harmincnégy és a negyven szám e két lépést jelképezi.

Ezeket a dolgokat a következő cikkben folytatjuk.

Ezek után a zsidók ünnepe következett, és Jézus felment Jeruzsálembe. Van pedig Jeruzsálemben, a juhkapunál, egy tó, amelyet héberül Bethesda-nak neveznek, és öt oszlopcsarnoka van. Ezekben betegeknek nagy sokasága feküdt: vakok, sánták, sorvadtak, várva a víz megmozdulását. Mert egy angyal szállt alá bizonyos időben a tóba, és felkavarta a vizet; aki tehát a víz felkavarása után elsőnek lépett bele, meggyógyult, bármiféle betegségben szenvedett is. Volt ott egy ember, aki harmincnégy esztendő óta volt betegségben. Amikor Jézus látta, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már hosszú idő óta van abban az állapotban, így szólt hozzá: Akarsz-e meggyógyulni? A beteg ember így felelt neki: Uram, nincs emberem, hogy amikor felkavarodik a víz, beemeljen a tóba; mire pedig én odaérek, más lép be előttem. Jézus így szólt hozzá: Kelj fel, vedd fel az ágyadat, és járj. És azonnal meggyógyult az ember, felvette az ágyát, és járt. Aznap pedig szombat volt. János 5:1–9.

„Most keljtek fel” — mondtam én — „és keljtek át a Zered-patakon.” És átkeltünk a Zered-patakon. Az az idő pedig, amely alatt Kádes-Barneából eljutottunk a Zered-patakhoz, harmincnégy esztendő volt; mígnem a hadra fogható férfiak egész nemzedéke kiveszett a táborból, amint az Úr megesküdött nekik. 5Mózes 2:13–14.